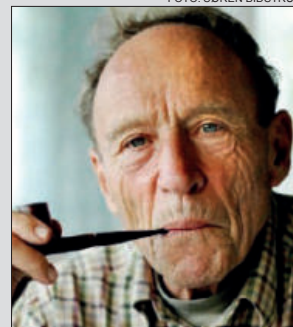

Ole Krarup

Medlem af Folkebevægelsen mod EU

Baggrund: Du er 57 år. Du er født i 1935 og er opvokset i Aarhus. Du blev færdig som cand.jur. fra Københavns Universitet i 1959 og har tidligere været ansat ved Indenrigsministeriet. Du har været ansat ved Københavns Universitet siden 1964. Her har du opnået en doktorgrad og er desuden blevet professor i retsvidenskab. Du har i 1970'erne hjulpet fristaden Christiania med at lægge sag an mod staten på grund af en beslutning om at rydde området. Politisk er du meget venstreorienteret og har både været medlem af Socialistisk Folkeparti (SF), Venstresocialisterne og nu Enhedslisten.

Politiske mærkesager:

- Du og dit parti anbefalede danskerne at stemme nej ved folkeafstemningen den 2. juni 1992, fordi I er bekymrede over de ambitioner, der findes rundt omkring i EF om at gøre det til en føderal stat.
- I Maastrichttraktaten står der, at traktaten kun er gyldig, hvis alle 12 medlemslande kan godkende den. Nu hvor danskerne har stemt nej til Maastrichttraktaten, betyder det, at den er helt og aldeles færdig!
- Det er respektløst af de andre politiske partier, at de nu forhandler om en politisk aftale med henblik på at sende traktaten til afstemning igen – danskerne har allerede sagt nej, og det skal respekteres!

Situationen:

Kan politikerne vende et nej til et ja?

Den 2. juni 1992 var danskerne til folkeafstemning: Danskerne skulle stemme ja eller nej til at blive en del af EU. Aftalen blev kaldt for Maastricht-traktaten og var en stor udvidelse af, hvad der indtil 1992 var kendt som det Europæiske Fællesskab (EF), som Danmark blev medlem af i 1973. EF var primært et handelsfællesskab, men EU skulle nu også have en fælles europæisk mønt, en fælles udenrigspolitik, fælles miljøregler, politisamarbejde og meget andet. Et flertal i Folketinget anbefalede et ja, men alligevel stemte lidt over 50% af danskerne nej til et medlemskab af EU! Resultatet kom som en kæmpe overraskelse for de danske politikere og stak en kæp i hjulet for Frankrig, Tyskland og de øvrige EF-medlemslande, der nu ikke kunne fortsætte med Maastricht-traktaten og planerne om EU. Derfor hvilede alles øjne nu på lille Danmark. Ville politikerne sige farvel og tak til EF og EU – eller ville de forsøge at få danskerne med på en ny EU-aftale, der ikke var så stor en udvidelse af EF? En light-udgave af Maastrichttraktaten? Og ville det overhovedet være okay at spørge danskerne igen, når danskerne lige havde stemt nej?

Om dagens forhandlinger

I er i september 1992. Partier og folkebevægelser holder møde bag lukkede døre på Christiansborg. Her skal I forsøge at blive enige om, hvilke dele af Maastrichttraktaten Danmark ikke ønsker at være med i, før traktaten skal til afstemning blandt danskerne igen.

De fleste deltagere på dagens møde vil gerne være med til at finde en løsning – en justeret traktat – men Fremskridtspartiet, JuniBevægelsen og Folkebevægelsen mod EU mener, at det er en katastrofe, at man ikke respekterer det danske nej.

Så spørgsmålet er, om I politikere kan blive enige om en række danske forbehold (undtagelser), så Danmark alligevel kan komme med i EU?

I dag skal du:

- 1) Diskutere og forstå din gruppes holdning til de seks mulige forbehold (se bagsiden).
- 2) Forberede en kort åbningstale på 1-2 minutter om jeres gruppes holdninger til traktaten.
- 3) Byde ind med argumenter for og imod at fjerne de seks forbehold (udformet som slices i den store traktat-pizza på bordet). Alle skal deltage aktivt i debatten.
- 4) Stemme om, hvorvidt et forbehold (en slice) skal fjernes eller beholdes.

1) ØMU'en (Den Økonomiske og Monetære Union): Nej til at Danmark deltager

Danmark vil miste vigtig selvbestemmelse på det økonomiske område, hvis vi deltager i ØMU'en. Det vil nemlig betyde, at mange vigtige beslutninger om Danmarks økonomi vil blive truffet i EU fremfor Danmark. ØMU'en vil desuden medføre, at medlemslandene vil komme under skarp økonomisk overvågning og disciplin. Der vil blive lavet love, der betyder, at landene ikke må optage lån, og det vil være forbudt at have større underskud. Det skal EU ikke bestemme!

2) Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik: Nej til at Danmark deltager

Hvis Danmark deltager i dette samarbejde, vil der være en forventning fra de andre medlemslande om, at vi bakker op om ting, vi ikke nødvendigvis er enige i. Der vil også blive lagt pres på os om at blive medlem af Vestunionen, selvom langt de fleste danskere ønsker, at beslutninger om vores sikkerhedspolitik træffes og løses i Danmark og i NATO. Nej tak til et fælles EU-forsvar og en militær union! Vi bør i stedet hjælpe til med at sørge for, at FN bliver udvidet og omskabt, så det kan blive stærkere i at skabe en ny fredfyldt verdensorden. FN kan skabe dialog mellem landene og mindske konflikter. En EU-militærmagt vil blot skabe konflikt og konfrontation. Det har vi ikke brug for!

3) Det retslige samarbejde: Nej til at Danmark deltager

For at Danmark skal kunne samarbejde med de andre medlemslande om retspolitikken, vil det kræve tillid til, at alle medlemslandene har velfungerende retssystemer. Det kan vi ikke være sikre på, at de har! Samarbejdet på dette område er egentlig mellemstatsligt, men samtidig giver Maastrichttraktaten mulighed for, at Ministerrådet kan beslutte, at EU godt må tage nogle af beslutningerne. Der er derfor grund til at frygte, at Danmark gradvist vil miste kontrol med politikken på dette område!

4) Unionsborgerskabet: Nej til at Danmark deltager

Det danske nationale statsborgerskab er rigeligt og sikrer os meget bedre rettigheder end et europæisk unionsborgerskab vil gøre. I Folkebevægelsen ønsker vi ikke, at unionsborgerskabet skal erstatte eller komme på linje med det nationale statsborgerskab. Det må være op til Danmark selv at bestemme, hvem der skal have statsborgerskab og hvilke rettigheder, der følger med. Det skal EU blande sig uden om!

5) Nærhedsprincippet: Nej til at Danmark deltager

I dag bestemmes mere end halvdelen af Danmarks lovgivning i EU, og der er i EU ingen ambitioner om, at dette skal ændres – tværtimod. Med nærhedsprincippet bliver det reelt EU's Ministerråd, Kommission, Parlament og Domstol, der selv vurderer, om EU har truffet beslutninger på områder, hvor det ikke må. Det er utroværdigt. Medlemslandene mister indflydelse, og hvor samarbejdet mest handlede om handel og økonomi, skal samarbejdet nu pludselig handle om alt muligt. Danmark bør sige nej til Unionen og ja til friheden!

6) Arbejdsmarkedspolitik: Nej til at Danmark deltager

Selvom lønfastsættelse på arbejdsmarkedet formelt ikke er noget, EU må blande sig i, bliver der allerede nu talt om fælleseuropæiske overenskomster. Vi har tidligere set den danske stat blande sig i arbejdsmarkedsparternes forhandlinger, selvom den ikke må. Jeg er bange for, at der kan ske det samme i EU. Jeg frygter, at EU vil ende med at blande sig i lønfastsættelsen, og at det ikke vil være til fordel for de danske lønmodtagere, der ofte får en bedre løn, end de gør i de øvrige medlemslande.

Ib Christensen

Medlem af Europa-Parlamentet for Folkebevægelsen mod EU

Baggrund: Du er 62 år. Du er født i 1930 og er opvokset i Vorup ved Randers. Du er uddannet psykotekniker, som bedst kan beskrives som arbejdspsykolog. Du har tidligere været ansat ved Psykoteknisk Institut i Randers samt ved Arbejdsdirektoratets Psykotekniske Afdeling. Du har i 1957 været med til at stifte Europæisk Ungdom i Århus – det er egentlig en organisation, der går ind for EU-samarbejde imellem de europæiske lande. Den holdning deler du ikke længere – så du har skiftet holdning undervejs. Du har tidligere siddet i Folketinget for midterpartiet Retsforbundet (fra 1973-1975 og igen fra 1977-1981). Siden da har du meldt dig ind i Folkebevægelsen mod EF/EU, som du har repræsenteret i Europa-Parlamentet siden 1984.

Politiske mærkesager:

- Du og dit parti anbefalede danskerne at stemme nej ved folkeafstemningen den 2. juni 1992. Det gjorde I, fordi I mener, det er vigtigt, at Danmark beholder sin suverænitet og egen bestemmelse.
- Det er vigtigt for små lande som Danmark at være med i internationalt samarbejde, at vi skal selv kunne bestemme over vores politik – derfor skal Danmark ikke være med i Den Europæiske Union.
- Det er respektløst af de andre politiske partier, at de nu forhandler om en politisk aftale med henblik på at sende traktaten til afstemning igen – danskerne har allerede sagt nej, og det skal respekteres!

Situationen:

Kan politikerne vende et nej til et ja?

Den 2. juni 1992 var danskerne til folkeafstemning: Danskerne skulle stemme ja eller nej til at blive en del af EU. Aftalen blev kaldt for Maastricht-traktaten og var en stor udvidelse af, hvad der indtil 1992 var kendt som det Europæiske Fællesskab (EF), som Danmark blev medlem af i 1973. EF var primært et handelsfællesskab, men EU skulle nu også have en fælles europæisk mønt, en fælles udenrigspolitik, fælles miljøregler, politisamarbejde og meget andet. Et flertal i Folketinget anbefalede et ja, men alligevel stemte lidt over 50% af danskerne nej til et medlemskab af EU! Resultatet kom som en kæmpe overraskelse for de danske politikere og stak en kæp i hjulet for Frankrig, Tyskland og de øvrige EF-medlemslande, der nu ikke kunne fortsætte med Maastricht-traktaten og planerne om EU. Derfor hvilede alles øjne nu på lille Danmark. Ville politikerne sige farvel og tak til EF og EU – eller ville de forsøge at få danskerne med på en ny EU-aftale, der ikke var så stor en udvidelse af EF? En light-udgave af Maastrichttraktaten? Og ville det overhovedet være okay at spørge danskerne igen, når danskerne lige havde stemt nej?

Om dagens forhandlinger

I er i september 1992. Partier og folkebevægelser holder møde bag lukkede døre på Christiansborg. Her skal I forsøge at blive enige om, hvilke dele af Maastrichttraktaten Danmark ikke ønsker at være med i, før traktaten skal til afstemning blandt danskerne igen.

De fleste deltagere på dagens møde vil gerne være med til at finde en løsning – en justeret traktat – men Fremskridtspartiet, JuniBevægelsen og Folkebevægelsen mod EU mener, at det er en katastrofe, at man ikke respekterer det danske nej.

Så spørgsmålet er, om I politikere kan blive enige om en række danske forbehold (undtagelser), så Danmark alligevel kan komme med i EU?

I dag skal du:

- 1) Diskutere og forstå din gruppes holdning til de seks mulige forbehold (se bagsiden).
- 2) Forberede en kort åbningstale på 1-2 minutter om jeres gruppes holdninger til traktaten.
- 3) Byde ind med argumenter for og imod at fjerne de seks forbehold (udformet som slices i den store traktat-pizza på bordet). Alle skal deltage aktivt i debatten.
- 4) Stemme om, hvorvidt et forbehold (en slice) skal fjernes eller beholdes.

1) ØMU'en (Den Økonomiske og Monetære Union): **Nej til at Danmark deltager**

Der er ingen fordele ved at give Bruxelles magt til at bestemme over vores økonomiske politik. EU vil ikke altid have Danmarks interesser for øje, så det kan få negative konsekvenser for Danmark at gå med i samarbejdet. Fordelen ved at holde os udenfor ØMU'en er, at vi selv kan bestemme vores økonomiske politik – både i tider hvor det går godt og i krisetider. Ved at beholde denne frihed kan vi når som helst selv beslutte at vedtage politik, der er til gavn for de danske virksomheders konkurrenceevne og for beskæftigelsen.

2) Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik: **Nej til at Danmark deltager**

Unionen er bare en måde for de store europæiske medlemslande at få magt og indflydelse i hele verden. Hvis landene får et fælles militær, vil EU virke truende overfor andre lande i verden. Danmark skal ikke være med i en truende union, der samtidig bliver rigere og rigere, fordi EU-landene frit kan handle med hinanden uden at betale told. EU skal blive ved med at være en politisk "dværg" – ikke en ny supermagt. Alle landene bør bakke op om organisationen Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa, så den kan hjælpe os med at opretholde fred og sikkerhed i Europa.

3) Det retslige samarbejde: **Nej til at Danmark deltager**

Det er skidt for Danmark, hvis asyl- og indvandrerpolicen skal bestemmes af EU. Vi er et lille land og har ikke plads til mange indvandrere og flygtninge. Arbejdere og borgere fra andre EU-lande vil søge en bedre og rigere livsstil ved at komme til Danmark. Det kan de, fordi EU har åbne grænser, hvor EU-borgere frit kan rejse mellem landene og få adgang til de velfærdsydelse, vi har i Danmark. Det har vi slet ikke råd til at betale for. Det kan vælte hele vores velfærdsstat omkuld!

4) Unionsborgerskabet: **Nej til at Danmark deltager**

Unionborgerskabet er en dårlig idé. Vi risikerer, at EU med tiden vil kunne bestemme, at danske statsborgere ikke må have flere og bedre rettigheder i Danmark, end borgere fra andre lande har. Det kan vi ikke acceptere! I Danmark skal vi selv kunne bestemme, hvilke rettigheder, vores statsborgere har og hvilke rettigheder, borgere fra andre lande har. Vi har nogle særlige rettigheder, der er sikret i Grundloven og af dansk lovgivning, og dem skal vi ikke gå på kompromis med.

5) Nærhedsprincipet: **Nej til at Danmark deltager**

Nærhedsprincipet kan for nogen lyde som om, at der fra EU's side er et oprigtigt ønske om, at beslutninger skal træffes så tæt på borgerne som muligt. Det er ikke tilfældet! Hele projektet med Maastrichttraktaten går ud på det stik modsatte: at centralisere alle beslutningerne i et almægtigt bureaukrati. Det er ingen hemmelighed, at der er mange i EU, der ønsker, at EU skal kunne beslutte endnu mere. Det med at skrive subsidiaritetsprincipet ind i Maastrichttraktaten er bare en måde at få EU til at fremstå mere demokratisk, selvom det slet ikke er rigtigt.

6) Arbejdsmarkedspolitik: **Nej til at Danmark deltager**

Det kan godt være, at lønfastsættelse på nuværende tidspunkt ikke er en del af EU-samarbejdet, men på sigt er der en risiko for, at EU vil blande sig i det. I Danmark har vi et fremragende aftalesystem, hvor løn og arbejdsvilkår forhandles af arbejdsmarkedets parter – uden statslig indblanding. Danmark er kendt for at have gode vilkår og højere lønninger end i det fleste andre europæiske lande. Det vil være en katastrofe, hvis Danmark bliver tvunget til at gennemføre EU-love på det danske arbejdsmarked. Det vil helt sikkert betyde, at arbejdsvilkår og lønninger vil blive forringet!